

[Sigsgaard.]

Men først og sidst gør forslagene for lidt ved udligningen mellem primærkommunerne og i øvrigt for lidt ved udligningen i det hele taget. Det var meget glædeligt som allerede sagt at høre hr. Krog Hansens forslag til en virkelig radikal reform. I hovedsigtet svarer dette forslag til det, som vi i mit parti arbejder med, og som vi ikke er ganske færdige med. Blot går vi altså noget videre i udligningen, idet vi som sagt foreslår den ikke brugte del af rådighedsbeløbet betalt tilbage med lige store beløb til alle skattepligtige. Det ville jo betyde en meget kraftig udligning.

Det er en virkelig dybtgående reform, der er brug for, og ikke en ny gang lapperi som det, der her foreslås, og derfor har jeg altså bedt om, at man overvejer helt at afskaffe kommuneskatten på en sådan måde, at det kommunale selvstyre ikke begrænses, men tværtimod udvides, og jeg synes, hr. Krog Hansen belyste, at en sådan udvidelse faktisk kan finde sted.

I dag er forholdene så horrible, at skatteyderne i nogle kommuner som sagt betaler dobbelt så stor skat som i andre kommuner uden at få spor mere for pengene, og forslag, der ikke gør op med dette, jeg tror jeg tør sige tåbelige system og i hvert tilfælde socialt helt uretfærdige system og gør op med det i hele landet — også i det hovedstadsområde, som man ikke har turdet røre ved — sådanne forslag har ikke fortjent nogen støtte, og de vil ikke få det fra VS' side.

Børge Schmidt: Jeg vil gerne først anstille et par mere principielle betragtninger i forbindelse med lovforslaget vedrørende sygehusvæsenet. Jeg er naturligvis enig i betydningen af planlægning for sygehusvæsenet og det både på lokal basis som på landsbasis, men jeg opfatter princippet i den nu foreslåede lov derhen, at indenrigsministeren tiltager sig en magt langt ud over det, der er rimeligt.

Det erklærede formål med kommunalreformen er en decentralisering med flere opgaver til kommunerne. Her går det, når vi taler om dette lovforslag, den modsatte vej; samtidig med at tilskuddet til sygehuse nedskæres, gives der nu meget

stramme regler for kommunernes dispositioner.

Når man nu går så rigoristisk til værks og ønsker planlægning i dette omfang for såvel private som kommunale sygehuse, hvorfor går statens egne hospitaler så ram forbi? Jeg kan ikke se rettere, end at rigshospitalets virksomhed må koordineres med sygehusvirksomheden i det øvrige land og naturligvis ganske særligt med virksomheden i hovedstadsområdet. Jeg tror også, man kan sige, at man ikke drager den fulde konsekvens af de nye storområder. Skulle noget sådant ikke netop betyde, at betalingen for fremmede patienter i virkeligheden giver anledning til unødigt administration?

Jeg ønsker også at pege på, at undervisning af lægestuderende foregår i dag på Københavns amts sygehuse — og for øvrigt også i Københavns kommune — efter en midlertidig ordning, men uden nogen afklaring med hensyn til det forslag, der i sommeren 1968 blev stillet af det såkaldte Helga Pedersen-udvalg. Det er ikke tilfredsstillende hverken for kommunen eller for lægerne, at dette forhold ikke er ordnet, og der bør i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag nøje træffes bestemmelse om de kommunale hospitalers universitetsfunktion.

Man har i dag i den gældende lovgivning et sygehusråd, og man ønsker fortsat at bevare et sådant. Dette råd er rådgivende for indenrigsministeren. Det var det udvalg, som indenrigsministeriet nedsatte i 1966 efter sygehusrådets opfordring, også. Dette udvalg har aldrig afsluttet sit arbejde, det er nemlig blevet ophævet af ministeren uden nogen forudgående forhandling med sygehusrådet. Jeg mener at vide, at det lovforslag om sygehusvæsen, vi her har til første behandling, heller aldrig har været drøftet med sygehusrådet. Jeg tror, ministeren vil erkende, at der er en almindelig praksis for, at ændringer i sygehusloven forelægges sygehusrådet, og jeg tror, at den i dette tilfælde valgte fremgangsmåde forklarer et og andet om denne lovs affattelse. Det er ikke et forslag, der efter min mening forenkler arbejdsgangen for de kommuner, der har sygehuse, tværtimod.

Må jeg samtidig som kommunalmand,